

András Zoltán

Kilenc haiku

Csók

Csókban fogant meg.
Visszaperelte végül
– csókban – a halál.

Rózsatűz

Mint piros öröm
pattan a hajnal burka:
rózsalobbanás.

Nász

Nászra dőlt a rét.
Párálló illatokban
párzik a tavasz.

Kozmosz

Táguló világ,
fényesülő csillagraj.
Feketülő szív.

Cunami

Hite törpe volt.
Kételyek szökőárja
elsodorta hát.

Tulipán

Éjre behunyja
kelyhét. Napcsókban nyílik
a déli verőn.

Orgona

Templomban fugák
örvénye. Ágak csendjén
illatfergeteg.

Méz

Íze a csóknak.
A hold csurranó fénye...
Pénzen kimérik.

Pillangó

Sziromszárnyakon
dús színekben pompázik
a sóhajnyi lét.

Bárdos Attila

Belső végtelen

Itt a számadás.
Hold a hetedik házban.
Költözés vár rám.

Fönn ragyog a Hold.
Fénye házakat borít,
lelket cirógat.

Odvas fa törzse
eleven ágakat tart.
Erős üresség.

Minden pillanat
azonnal a múlté lesz.
Nem több mint emlék.

Egyre mélyülő,
mégis mindig ugyanaz:
belső végtelen.

Csupa titok az,
ami egy kavicsban van.
Nehogy összetörd.

Nem foghatod meg
az elszállt pillanatot,
már nem ugyanaz.

Tört fényű kagyló.
Mégis, benne a tenger.
Moraját hallom.

Törött tükör is
megmutat önmagának.
Ismerjük egymást.